

славия и др., като тамъ, кждето сж работили, сж конкурирали мѣстното производство и сж удивили свѣта съ вещицата и организацията на своята работа и деликатенъ занаятъ.

Разбира се, емигрирането на лѣсковчанитѣ извънъ България, е допринесло твърде много за материалното процъвтыване на Лѣсковецъ, а заедно съ това и за неговото културно и просвѣтно издигане, като е дало своя отпечатъкъ на всичкитѣ добри и лоши прояви на цивилизацията, донесени отъ чужбина.

Емигрантитѣ градинари, които сж излизали всѣка година отъ Лѣсковецъ и сж отивали да дирятъ печалба отъ своя трудъ въ чужбина, сж се завръщали наесенъ въ повечето случаи доволни отъ своята работа, съ кемери злато, съ богати подаръци и скъпи дрехи армаганъ. Така Лѣсковецъ започва икономически силно да се повдига и за скоро време, той нараства до 2000 кжщи, като доминира въ всѣко отношение надъ околнитѣ градове и села, съ своитѣ богатства. Талпениитѣ малки кжщички започватъ да се събарятъ и на тѣхно мѣсто се издигатъ хубави, солидни, двуетажни сгради, съ градини, оградени съ каменни зидове; меритѣ, нивитѣ, лозята и градинитѣ на Лѣсковецъ започватъ да се уголѣмяватъ и разширяватъ всѣка година, до като започватъ да граничатъ съ далечнитѣ села: Драгижево, Козаревецъ, Циганово, Шерметя и др. Въ противовесъ на миналото, работната лѣсковчанка започва да обръща внимание на своята натруфеностъ въ облѣклото си — отъ кадифе и коприна — и прави впечатление на влияние отъ донесената външна култура.

Заедно съ икономическото повдигане, той започва да расте и въ културно и просвѣтно отношение. Още въ 1820 година е било възобновено българско училище. Въ 1844 година се построява друго такова училище, въ махалата „Св. Георги“, а по-късно, въ 1856 година, се отваря още едно ново, по-голѣмо училище, което на 11 май 1871 година става гимназия, съ шестъ класа. Тая гимназия съществува до 1874 година, следъ което се отваря Духовна семинария при манастира „Св. Петъръ и Павелъ“.

Лѣсковчанитѣ сж били добри патриоти и съ гръцкото духовенство, въ епохата подъ робството ни, сж водили открита и смѣла борба. Тукъ се е подвизавалъ, като пръвъ побудителъ на народната съвѣстъ Негово Високо Пр. Архимандритъ Максимъ Райковичъ (1801—1874) год. въ близкия манастиръ (на 2 клм. отъ града), като игуменъ; такъвъ сжщо е билъ известниятъ нашъ родолюбецъ Иларионъ Макариополски, (1812—1875) които сж указали силно влияние въ борбата за нашето духовно и политическо робство. Като зовъ за духовната борба е било изгарянето на